

## Älfsborgsvisan



*Den blomster-pryd-da gon-do-len gled ut-*



*ö-ver Älfsborgs blå-a böl-jor ned. Det var så hemskt*



*i den mörka natt, en flicka skön vid rodret satt. Kring*



*pannan bar hon en la-ger-krans be-prydd av stjärnors*



1. Den blomsterprydda gondolen gled  
utöver Älfsborgs blåa böljor ned.  
Det var så hemskt i den mörka natt,  
en flicka skön vid rodret satt.  
Kring pannan bar hon en lagerkrans  
beprydd av stjärnors milda glans.  
Hon sjöng om vännen så ljuv och kär,  
som uppå Älfsborg fängslad är.

2. Men Herman hörde den stämman klar,  
som genom järnbeslagna fönstret far.  
»Hallå!» han ropar, »min sångarvän,  
nog känner jag din röst igen.  
Jag haver mördat ett barn för dig,  
det kunde du förlåtit mig;  
ty kärleken den är lika stor  
hos fången som på Älfsborg bor.»

3. Och fången ensam i tornet satt  
tilldess han rymde därifrån en natt,  
och kasta sig uti böljan blå,  
för att sin flicka återfå.  
Man se'n som vålnader sett dem gå  
ibland de höga bergen grå.  
Men Älfsborgs bölja den viskar än  
om Herrman och hans sångarvän.